

PROLOG

[T]eplý déšť letní bouřky buší do kluzké dlažby Starého Lille. Neschovám se před deštěm, radši pozoruju proudy vody, které stékají v brázdách okrových střešních tašek, jako stříbrné perly se s bubnováním zachycují v okapních žlabech a pak mi tančí v uších. Rád vdechuju vůni starých cihel, půd a komor. Tady, v tichu vodní bubliny, mi všechno připomíná Suzanne, ulička, jíž stoupám, je jako chodba v čase, která mě k ní vede. Zabočím do ulice des Solitaires a hned za rohem zapadnu do Némo, kde si objednáám světlé pivo z Brugg. Jiskřičky dosud neuhašených oharků svítí v očích majitele restaurace, to světlo se probírá vzpomínkami, přehrabuje je, až se dostanou na povrch životní okamžiky, jež už člověk považoval za dávno mrtvé. Ústa se mu sevrou, jako by ho takhle intelektuální gymnastika vnitřně spalovala. Myslím, že mě poznal.

Je jedenáct v noci. Převracím se na posteli s očima přibitýma na mučivé číslice radiobudíku. Příliš prázdné místo po Suzanne mě přinutí vstát. Zavolám jí na mobil. Odpoví mi příjemný ženský hlas, standardní nahrávka, která informuje volajícího o nepřítomnosti majitele telefonu. Vyťukám číslo laboratoře, kde pracuje, tisknu ke rtům sevřenou pěst. Noční hlídač mi odpoví, že skončila skoro před hodinou. Za necelých deset minut se dostane z Hay-les-Roses do našeho pětipokojového bytu ve Villejuif...

„Už jsem vás viděl?“ zeptá se mě majitel restaurace s pohledem upřeným na mou kozí bradku.

„Ne,“ odpovím mu mdlle a odnesu si pivo ke klidnému stolu v rohu kavárny, kde je přítmí.

V besídce na terase se k sobě tisknou dva milenci. Dívčiny dlouhé kaštanové vlasy poletují ve větru jako trásně, které se někdy zavěšují na řídítká kol, a oba poslouchají déšť, mlčí, rozmlouvají spolu pouze něžnými gesty. Dívka mi připomíná Suzanne před dvaceti lety, ale fakt je, že vidím Suzanne všude, ať vypadá dívka jakkoli, ať je jí kolik chce let...

Strach mi svírá hrdlo jako laso z ostnatého drátu. Víím, že se všude potulují sadisti s dlouhým nožem, zvrhlíci, co znásilňují staré ženy a děti. V kancelářích kriminálky na nábřeží Zlatníků 36, na šestatřicítce, jsem jich viděl stovky. Všichni byli dokonale učesaní, jeden ulízanější kravaták než druhý. Vlévají se do ulic jako obtížná hmyzí havěť, tak dobře splývají s tmou, že skoro necítíte jejich pach. Nenávidím je, po celý život je budu nenávidět.

V podzemních garážích málem vyzvrátím žaludek, když objevím na zemi droboučké střepey skla. Bezpečnostní kamera je rozbitá. Visí nehybně na konci drátu jako němý svědek nejhoršího dramatu. Řítím se k boxu 39, slyším jen ozvěnu vlastních kroků v betonové rakvi pro auta... Kousíček kovu mi rozdírá srdce jako kulka naplněná trhavinou: u zdi leží sponka, jíž si Suzanne obvykle spíná vlasy na spáncích. Utíkám podzemním parkovištěm, bez dechu vybíhám nahoru, propátrávám schodiště, tluču na dveře nájemníků, na poslední hradbu toho, čeho se strachuju. Když beru telefon a volám šéfovi útvaru pro pohřešované osoby, nepříjemný hlas mi oznámí, že už je moc pozdě...

Poznal jsem Suzanne tady, v téhle kavárně, uprostřed kotoučů dýmu a věčného halasu vojáků ze třiačtyřicátého pěšího útvaru. Oba jsme pocházeli z oblasti povrchových uhelných dolů, naše šaty páchly hornickou kolonií a boty jsme měli od uhelného prachu. Rodiče nás vychovali v bolestném nedostatku, v bezútěšnosti,

v srdci však oplývali nejkrásnějšími poklady. Miluju tuhle tmavou půdu, prosté a štědré lidi, které rodí, a myslím, že je mám ještě radši teď, kdy Suzanne už nespí po mém boku.

Někde v hloubi duše mi neměnný kousíček vědomí neustále našeptává, že je mrtvá, že to ani nemůže být jinak po tolika bolestných měsících a dnech...

Ještě po půl roce pořád svoji ženu hledám. Často mě navštěvuje ve snech. Sestupuje ke mně shora, nejdřív cítím její vůni, která mě hladí po vlasech jako dětské ruce. Ale pokaždé, když se naše pohledy střetnou, se jí řinou z očí ostří žiletky, hádci tenci jako stébla slámy jí padají z úst a z nosu a z otvoru, který jí zeje uprostřed hrudi, vychází hnilobný pach smrti.

Znovu si vezmu tašku, vytáhnu z kapsy mobil a zapnu ho s nadějí, že tam nenajdu žádný vzkaz, který by mě připravil o předposlední den dovolené.

1.

[D]ivizní komisař Martin Leclerc mě žádal, abych se okamžitě vrátil na šestatřicítku. Bylo objeveno mrtvé tělo, zmrzačené strašlivým způsobem...

Vysoký Martin Leclerc určitě nevážil víc než prázdný pytlík od chipsů, ale co mu chybělo na svalech a tuku, vyvažovala nápadná síť žilního systému tak intenzivně, že by jako vítané sousto jistě přitáhl všechny upíry planety. Vzhled osoby z vlaku duchů ještě zesiloval účinek jeho břitkého způsobu mluvy, a pokud vím, nikdy se mu nikdo nepokusil odporovat. Za celou dobu jsem nezažil, že by od něj některý z mnoha podezřelých, co mu prošli rukama, vycházel s náznakem úsměvu.

„Komisaři Sharko, tenhle případ smrdí,“ oznámil mi a poklepal tužkou o spis. „Ve způsobu, jakým byl spáchán zločin, není nic klasického. Kruci, ti vrazi jsou horší než viry! Vypořádáš se s jedním a ihned převezme štafetu další, dvakrát horší než předchozí. Vždyť si to vezmi, nejdřív černý mor, pak neštovice, cholera a vzápětí španělská chřipka. Jako by se Zlo živilo vlastními porážkami.“

„Co mi řeknete o oběti?“

Divizní mi nabídl žvýkačku s chlorofylem, odmítl jsem ji. Začal hlučně žvýkat a byl strašně nervózní, jeho lícní kost zběsile vibrovala pod dálnicí vystupující žíly na jeho pravém spánku.

„Martine Priurová, třicet pět let, zavražděná ve svém domě. Její manžel byl notář, loni zemřel na mozkový nádor. Zdědila po něm slušný balík i s pojistkou, kterou jí nechal. Žila z renty, pěkně v klidu idylického venkovského hnízda. Podle všeho děvče bez skandálů.“

„Pomsta nebo loupež, která se zvrhla?“

„Zločinec zjevně jednal podle jakéhosi málo známého rituálu, způsob, jakým vraždil, pomstu téměř vylučuje. To ale nechám na tobě... Bydlí... Bydlela na samotě, což nám vyšetřování moc ne-usnadní.“ Vyplivl sotva rozžvýkanou žvýkačku do prázdného popelníku a hned v zubech stiskl další. „Rozhodli se hodit to celé na centrálu. S atentáty ve Státech, v Toulouse a s gangy všeho druhu nechtějí naše chytré hlavy připustit, aby se naše země stala zkurveným hřištěm pro všechny možné pošahance! Prokurátor republiky dal zelenou. Vyšetřující soudce bude Richard Kelly. Znáš ho, není to žádný beránek, ale neboj se z něj vymámit všechno, co budeš potřebovat...“ Hodil na stůl plánek. „Schůzka ve Fourcheretu, severovýchodně od Paříže. Čekají tě tam Sibersky, Crombez a komisař ze sousedního města. Najdi mi ho rychle...“

„Není to pro Siberského moc brutální? Je stokrát užitečnější u počítače než v terénu, a vy to víte.“

„Věř mi, Sharku, tahle vražda ho určitě trochu oduční...“

Betonová chapadla hlavního města zmizela, jakmile jsem se pus-til přes Ermenonville. Po Senlis jsem to vzal po státní silnici 330, potom po místní 113 a o pěkných pár kilometrů dál jsem konečně přistál v měsíčním klidu Fourcheretu. Předě mnou slunce vrhalo proudy zlatého světla na balíky slámy a vytvářelo obraz sépiové barvy, nádherný, vytržený z okamžiku. Poslední den skvostného léta, ohlašoval se mírný podzim...

V pustých ulicích městečka vládla atmosféra nočního bdění u mrtvého. Po třech kilácích jízdy po ryzím venkově, kde se i krávy vyskytovaly výjimečně, jsem podle plánku dorazil před domek Martine Priurové. Technici ze soudního se už skláněli

k případným otiskům pneumatik, střepům skla nebo stopám bot, s nimi inspektoři z ústředí, kteří se zapřáhli do delikátní a nezáživné práce ohledání okolí. Předložil jsem svůj průkaz s trikolórkou dvěma uniformovaným maníkům a hned u vchodu se připojil ke dvěma policejním důstojníkům, kteří stáli u něčeho, co připomínalo ztělesněnou bowlingovou kuželku: přesněji řečeno u komisaře Bavièra. Ledové stalaktity strachu mu zkalily zrak. Okamžitě mi připomněl břichatého pumpaře, ztraceného v terénu s větrnými čerpadly někde uprostřed Spojených států. Po krátkém představování jsem šel rovnou k věci.

„Tak co tady máme, komisaři?“

Bavière si odkašlal, než promluvil. Hlas mu lámal ledový svěrák, rudá hrůza. „Mrtvé tělo Martine Prieurové objevil dnes ráno v 5 hodin 30 minut doručovatel novin Adam Pirson. Vchodové dveře byly dokořán, ale světlo bylo zhasnuté. Volal, a když nedostal odpověď, vstoupil. Prý ho znepokojilo to ticho a tma. Šel nahoru a pořád volal. A tam ji uviděl...“ Jako by ho prudký náraz vzpomínky odnesl jinam.

Přivedl jsem ho zpátky ke konverzaci.

„Pokračujte, komisaři, prosím.“

„Mí muži dorazili na místo jako první, po nich technici, patolog a taky vaši inspektoři. Tělo odvezli kolem dvanácté.“

„Tak pozdě?“

„Hned pochopíte proč... pojdte za mnou.“

Kapesníkem si otřel mastnou vrstvu potu na spáncích. Kydanec másla, co se roztéká na hamburgeru a pomfritech. *Ztracený u benzinové pumpy...* Dodal: „Bože... I bez mrtvol by se ten pokoj uplatnil ve filmu Wese Cravena.“

Poručík Crombez vyšel, aby řídil venku operace, tedy výslech lidí v okolí. Zatímco jsme stoupali po schodišti, říkáš Siberskému: „Tak co, půjde to?“

„Komisař Bavière má pravdu. Nikdy jsem něco takového neviděl, ani v televizi...“